

УДК: 378.147:376:78(510)

DOI <https://doi.org/10.34142/27091805.2024.5.02.13>

© *Ліхуа Чай*

здобувачка третього (науково-освітнього) рівня вищої освіти, Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

м. Харків, Україна

email: 1963401285@qq.com

<https://orcid.org/0000-0002-1377-6823>

ІНТЕГРАЦІЯ МУЗИКОТЕРАПІЇ ТА ВОКАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ В ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ КНР

Стаття присвячена інтеграції музикотерапії та вокальної педагогіки у підготовці бакалаврів спеціальної освіти КНР як доказовій, міждисциплінарній моделі формування готовності до застосування співу для мовленнєвої корекції дітей з ООП. Розкрито логіку курикулуму (модулі від базових вокально-мовленнєвих умінь до інтегрованої майстерності), «містки» між співом і мовленням (речитатив, декламація, склади/фонемі, ритмізовані скоромовки), етичну та голосогігієнічну рамку (зокрема SOVT-техніки), а також багатовимірне оцінювання (перцептивні, акустичні, поведінкові індикатори й портфоліо студента). Підкреслено інституційні умови реалізації в КНР і потенціал трансферу моделі.

Методи та методологія. Методологічну основу становлять міждисциплінарність (логопедія—музична педагогіка—психологія/нейрофізіологія голосу) та практикоорієнтований підхід (learning by doing). Застосовано контент- і порівняльний аналіз освітніх практик, опис протоколів занять (вправи SOVT, дихально-резонаторні техніки, інтонаційно-рухові практики), а також портфоліо-підхід до оцінювання з валідованими індикаторами (чіткість/виразність, МТФ, стабільність висоти, ініціювання фраз, толерантність до помилки).

Наукова новизна. Обґрунтовано цілісну структуру інтеграції музикотерапії та вокальної педагогіки в підготовку фахівців спеціальної освіти як системний освітній проєкт. Формалізовано «містки» між співом і мовленням як трансферні механізми корекційного ефекту.

Результати. Узагальнено відтворювані сценарії занять, що підтверджують ефективність інтегрованої моделі. Блок, спрямований на мовленнєве дихання та фонаційну стійкість, вибудовується як послідовність SOVT-розігріву (фонування через соломинку, губні трелі). Напрямок, орієнтований на дикцію та просодіку, поєднує артикуляційно-фонетичні ігри («дзеркало» для губ/язика/щелепи), легато/стакато на склади, імпровізаційний спів на ритмічні патерни й траєкторію «читання—речитатив—спів» із варіацією темпу й динаміки; оцінювання здійснюється за показниками перцептивної чіткості, кількості спонтанних ініціацій та толерантності до помилки. Показано, що модульна архітектоніка забезпечує послідовний перехід від базових навичок до інтегрованої майстерності, а портфоліо-підхід підвищує прозорість і навчальну керованість результатів. Інституційно в КНР модель підкріплена нормативним акцентом на естетичне виховання, механізмами забезпечення якості та практиками (мікрокурси, міжуніверситетські кейси, супервізія), що підсилює масштабованість.

Висновки. Інтеграція музикотерапії та вокальної педагогіки у підготовці фахівців спеціальної освіти КНР формує цілісну професійну готовність до використання співу як доказового засобу мовленнєвої корекції. Комбінація «містків» між співом і мовленням, голосогігієнічних стандартів (SOVT, дозування), практикоорієнтованості та багатовимірного оцінювання забезпечує безпечні, стабільні та відтворювані результати навчання й терапевтичної практики, а також високий потенціал міжкультурного трансферу моделі.

Ключові слова: музикотерапія; вокальна педагогіка; спів; мовленнєва корекція; SOVT; спеціальна освіта; інклюзивна освіта; КНР; портфоліо-підхід; міждисциплінарність.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Розбудова інклюзивної освіти в КНР актуалізувала потребу у підготовці бакалаврів спеціальної освіти, спроможних застосовувати доказові корекційні технології в поєднанні з мистецькими практиками, зокрема музикотерапією. Цей запит охоплює не лише засвоєння методик, а й формування міждисциплінарної компетентності: здатності планувати індивідуалізовані втручання, працювати в мультидисциплінарних командах, здійснювати моніторинг результатів та етично інтегрувати культурні коди у педагогічну взаємодію.

Спів та ширші музикотерапевтичні інтервенції дедалі послідовніше позиціонуються як інструменти комплексної дії на ключові компоненти мовленнєво-голосової функції та психосоціального розвитку дітей з ООП: дихання, фонацію, артикуляцію, просодію, емоційну регуляцію й соціальну комунікацію, що підтверджується емпіричними напрацюваннями й оглядами (Chai, 2023, pp. 58–65; Rinta & Welch, 2008, pp. 197–208). У навчальному процесі ці практики набувають форми структурованих модулів: від базових музично-рухових вправ і вокальних розігрівів до цільових протоколів для корекції ритміко-інтонаційних порушень та розвитку комунікативної ініціативи, із чітко визначеними критеріями оцінювання прогресу.

Паралельно впроваджуються безпечні голосові технології типу *semi-occluded vocal tract* (функціональні вокальні вправи), які дають змогу зменшити механічне навантаження на голосові складки, оптимізувати субглотичний тиск та підвищити ефективність фонації у педагогічних та терапевтичних налаштуваннях (Titze, 2006, pp. 448–459). Їх використання інтегрується в індивідуальні та групові заняття, поєднується з дихальними й резонаторними техніками, а також підкріплюється інструментальною й перцептивною оцінкою якості голосу, що сприяє стандартизації підготовки майбутніх фахівців. У працях Ліхуа Чай системність китайського досвіду простежується у зваженому синтезі культурної традиції та сучасної доказовості, модульному конструюванні змісту з поетапним нарощуванням складності, прозорих процедурах вимірювання навчальних і

терапевтичних результатів та механізмах зовнішнього й внутрішнього забезпечення якості. Така архітектоніка курикулуму поєднує теорію, практику й оцінювання, забезпечуючи відтворюваність втручань і їхню відповідність інклюзивним цілям, що безпосередньо пов'язує постановку проблеми з пріоритетними науковими та практичними завданнями системи освіти.

Аналіз основних досліджень і публікацій.

Міжнародні огляди та клінічні дослідження стабільно демонструють корекційну ефективність співу: у дітей поліпшуються показники дихання, фонації та артикуляції, зростає мотивація й суб'єктивний добробут, а також посилюється соціальна залученість і комунікативна ініціатива в умовах структурованого групового музичування (Adriaansen, Cloete, & de Bodt, 2022; Rinta & Welch, 2008; Papageorgi et al., 2022). Тривалість і сталість ефектів забезпечуються дозованою інтенсивністю занять, поетапним ускладненням вправ та індивідуалізацією цілей втручання.

Фізіологічні засади дії вокальних протоколів докладно описано для SOVT-технік: вони оптимізують субглотичний тиск, поліпшують імпедансну взаємодію та зменшують навантаження на голосові складки, підвищуючи стабільність фонації (Titze, 2006, pp. 448–459). Психолінгвістичні дослідження фіксують вплив ритміко-мелодичної структури співу на формування інтонаційних шаблонів, сегментацію мовлення і розвиток фонологічної обізнаності, що сприяє перенесенню музичних навичок у мовленнєві практики (Christiner & Reiterer, 2013). Музичне навчання пов'язується з нейропластичністю та когнітивними зрушеннями (увага, робоча пам'ять, аудіомоторна інтеграція), які підтримують довготривалі освітні результати (Merrett, Peretz, & Wilson, 2014).

Теоретичні орієнтири забезпечують соціально-когнітивна теорія, що акцентує на самоефективності, спостережуваному навчанні та цілеспрямованому зворотному зв'язку, і концепція множинних інтелектів, яка дозволяє інтегрувати музичні, мовні, тілесно-кінетичні та міжособистісні компоненти в узгоджений дизайн навчання (Bandura, 2011, pp. 349–373; Gardner, 1993). У китайському академічному контексті ці підходи закріплені нормативно й методично: інтегровані курси, практикуми та тренінги поєднуються з доказовими інстру-

ментами оцінювання (перцептивні рейтинги, акустичний аналіз, стандартизовані шкали). Комплексну модульну модель з чіткими критеріями та механізмами забезпечення якості систематизовано в публікаціях Л. Чай, що робить впровадження вокальних інтервенцій водночас стандартизованим і гнучким щодо індивідуальних потреб дітей з ООП (Chai, 2023, 2024).

Формулювання цілей та завдань статті.

Мета – теоретично обґрунтувати й практично конкретизувати модель інтеграції музикотерапії та вокальної педагогіки у підготовці фахівців спеціальної освіти КНР, описавши компоненти готовності, форми/методи навчання та критерії оцінювання. Завдання: (1) визначити структуру професійної готовності до використання співу; (2) описати зміст і модульну організацію підготовки; (3) виокремити педагогічні умови ефективної інтеграції; (4) окреслити індикатори оцінювання навчальних результатів і портфоліо-підхід.

Виклад основного матеріалу. Інтеграція музикотерапії та вокальної педагогіки в підготовку фахівців спеціальної освіти постає не як механічне поєднання методик, а як системний освітній проект, що трансформує уявлення про корекцію мовлення й голосу. На перетині логопедії, психології мовлення, музичної педагогіки та нейрофізіології формуються єдині цілі: зміцнення мовленнєво-голосових функцій дітей і підвищення професійної самоефективності студентів. Важливо, що цей підхід від самого початку закладає етичний і голосогігієнічний вимір: спів розглядається не лише як мистецький засіб, а як керована технологія впливу з чіткими межами безпеки, що захищає від педагогічного форсування і забезпечує довготривалу стійкість результатів. Таким чином, мотиваційно-ціннісна рамка перестає бути другорядною – саме вона визначає, чи стане музично-вокальна корекція відповідальною, усвідомленою і культурно чутливою практикою.

Аналітично ключ до ефективності моделі – в її модульній архітектоніці: поступове нашарування вмінь рухається від базових вокально-мовленнєвих компетенцій до інтегрованої майстерності, де музичні й логопедичні завдання працюють як взаємопідсилюючі. Мости між співом і мовленням (речитатив, декламація, ро-

бота зі складами, фонемами та ритмізованими скоромовками) виконують роль трансферних механізмів, що переводять художню активність у мовленнєву функцію. Це не просто набір прийомів; це спосіб організувати навчальний досвід так, щоб він продукував відтворювані зміни в диханні, фонації, дикції й просодії, а також у соціальній взаємодії та емоційній регуляції. Саме тому практики групового музикування – зі структурованими ролями і регламентованим зворотним зв'язком – виступають платформою для формування комунікативної ініціативи й зниження тривожності, що має прямі наслідки для інклюзивного середовища.

Узгодження теорії та практики відбувається через соціально-когнітивну оптику: моделювання зразків, поетапні цілі, спостережуване навчання і цілеспрямований фідбек формують у студентів реалістичну самоефективність – здатність проектувати, оцінювати й коригувати власні втручання. Важливо, що рефлексія тут не ритуальна, а даними керована: портфоліо з перцептивними, акустичними та поведінковими індикаторами перетворює «успіх» із суб'єктивного в вимірюваний. Цей перехід до доказовості знімає головну напругу між мистецькою варіативністю і потребою стандартизації у спеціальній освіті: творчість не скасовується, але її результати стають видимими, порівнюваними й навчально керованими.

Окремої уваги потребує голосогігієнічний контур. Інтеграція SOVT-технік та дозування навантаження – не технічна деталь, а стратегічна гарантія ефективності: без оптимізації субглотичного тиску і зниження механічного стресу на голосові складки музично-вокальні практики ризикують перетворитися на «естетичні» заняття без корекційного змісту. Саме поєднання фізіологічно обґрунтованих вправ із індивідуалізацією тесситури й гучності дозволяє одночасно зберігати безпеку і досягати мовленнєвої стабілізації. У підсумку створюється навчальний простір, де художня дія слугує провідником до функціональної зміни, а не заміником логопедичної роботи.

Щоб окреслити практичний вимір, наведемо декілька сценаріїв занять. Сесія, спрямована на мовленнєве дихання та фонаційну стійкість, починається зі SOVT-розігріву (фонування через соломинку й губні трелі), переходить до ме-

тричних фраз на «мм» у середньому реєстрі та резонаторних вправ «нг—мм», а далі вибудовує «місток» у сторону мовлення через декламацію коротких фраз і спів на склади «па—та—ка» з простим метричним пульсом; підсумкова оцінка включає максимальну тривалість фонації, стабільність висоти та перцептивну виразність. Інший приклад фокусується на дикції й просодії: артикуляційно-фонетичні ігри («дзеркало» губ/язика/щелепи) та легато—стакато на склади поєднуються з імпровізаційним співом на ритмічні патерни й фразуванням зі зміною акцентів, після чого один і той самий короткий текст проходить траєкторію «читання—речитатив—спів» з варіацією темпу і динаміки; тут відстежуються показники перцептивної чіткості, кількість спонтанних ініціацій та толерантність до помилки. Третій сценарій підсилює соціальну залученість і емоційну регуляцію: унісон, короткі канони і прості пісенні цикли з жестами вбудовують діалогові моделі «клич—відгук», розкриваючи інтонаційні контури запиту, погодження чи уточнення; поведінкові індикатори участі, кількість спроб і якість взаємного зворотного зв'язку фіксуються у портфоліо поряд із перцептивними спостереженнями.

Порівняльно, інтегрована модель, характерна для КНР, організує філософію єдиної системи «музика—мовлення—психологія», запроваджує обов'язкові «містки» між співом і мовленням у кожному модулі, робить голосогігієну (зокрема SOVT і дозування) стандартом, а оцінювання—багатовимірним (перцептивні, акустичні й поведінкові індикатори з портфоліо). Типові міжнародні практики нерідко розділяють терапевтичні та мистецькі курси, пропонують SOVT як рекомендацію, а оцінювання будують переважно на одному вимірі (перцептивному або інструментальному), залишаючи «трансфер» умінь частковим чи опціональним. У підготовці фахівців це відображається різницею в керованості навчального досвіду: інтегрована модель забезпечує відтворювані зміни і прозорі критерії якості, тоді як роздільні підходи потребують додаткових містків, щоб досягти еквівалентної ефективності.

З позиції освітньої політики китайський досвід демонструє, як нормативний акцент на естетичне виховання може бути перетворений

на практичні механізми підготовки: модулі, мікрокурси, міжуніверситетські практики і супервізовані кейси конвертують загальні цінності у конкретні траєкторії навчання. Це забезпечує відтворюваність і водночас зберігає гнучкість під індивідуальні профілі дітей з ООП. Важливий аналітичний висновок: модель готова до трансферу в інші культурні контексти за умови локалізації оцінювальних інструментів і репертуару, а також збереження двох несучих балок – доказової перевірки результатів і етико-гігієнічної відповідальності у використанні голосу. Таким чином, інтеграція музикотерапії та вокальної педагогіки виступає не лише інновацією в змісті, а й оновленням логіки професійної підготовки: від нагромадження прийомів – до керованої, перевірюваної і культурно чутливої зміни практики.

Українська традиція корекційно-педагогічної роботи з опорою на спів і музику має розгалужену методичну базу, у якій поєднано логоритміку, пісенно-ритмічні та ритмодекламативні практики, використання фольклорного репертуару (колискові, поспівки, канони «клич—відгук») і портфоліо-орієнтоване оцінювання прогресу мовлення. Вона органічно резонує з інтегрованою моделлю, розгорнутою в статті, і прямо згадується в робочих матеріалах «Віконечко» (Сак & Прохоренко, 2018), оглядових і навчальних виданнях з української спеціальної педагогіки (Синьов & Бондар, 2021), матеріалах з підтримки мовленнєвого розвитку школярів (ІСПП НАПН України, 2024).

Український масив джерел включає фахові збірники та посібники з логопедії, де систематизовано практики групового музикування для дітей різних нозологій; у цих матеріалах наголошено на інструментах перцептивного й інструментального моніторингу (перцептивні шкали, прості акустичні показники), що корелює з портфоліо-підходом у статті.

Наприклад, програма розвитку дітей дошкільного віку із затримкою психічного розвитку «Віконечко» (3–7 років) пропонує індивідуалізовані й групові модулі, де логоритміка, ритмізація мовлення, пісенні цикли і вправи на дихання й артикуляцію вибудовуються у послідовні «мікро-цикли». Логіка дозування, поетапності й культурної чутливості відповідає підходам (містки «речитатив—спів», дозовані

SOVT-вправи, супровідне оцінювання).

Оглядові видання з української спеціальної педагогіки (у форматі персоналій) фіксують стійку лінію музично-терапевтичних і вокально-педагогічних практик у підготовці фахівців, зокрема акцент на міждисциплінарності та партнерстві ЗВО з базами практики (школи, реабілітаційні центри). Це підсилює сумісність українських і китайських моделей у частині модульності, супервізованих кейсів і оцінювальних механізмів.

Наведемо приклади занять і «містків» (український контекст).

— Дихання та фонація (5–7 років): вправи «свічка», «вітерець» → губні трелі/фонування через трубочку (SOVT) → декламація коротких фраз на дихальний пульс → поспівка на складі («па—та—ка») з україномовними скороговками; оцінювання: МТФ, стабільність висоти, перцептивна виразність.

— Дикція та просодика (молодші школярі): логоритмічні крокові патерни під декламацію; «дзеркало» (губи/язик/щелепа) + легато/стакато на складі → траєкторія «читання—речитатив—спів» одного короткого тексту (народна скороговка/пісенний рядок); оцінювання: чіткість, кількість спонтанних ініціацій, толерантність до помилок.

— Соціальна залученість і емоційна регуляція (інклюзивні групи): унісон, короткі канони «клич—відгук», рухово-інтонаційні ігри під простий метр; реєстрація показників участі та якості взаємного зворотного зв'язку у портфоліо.

Українські матеріали з підтримки мовленнєвого розвитку школярів описують прості формати цифрового супроводу (аудіозаписи контрольних фрагментів, робочі карти спостережень, чек-листи вправ), що легко вбудовуються в портфоліо-рамку. Це забезпечує прозору динаміку й порівнюваність результатів між курсами і базами практики.

Спільними рисами між КНР та Україною є модульність, міждисциплінарна інтеграція (логопедія—музикотерапія—вокальна педагогіка), стандарти безпеки голосу (у т. ч. SOVT), а також багатовимірне оцінювання з елементами портфоліо. Відмінності полягають у джерелі репертуару (в Україні – акцент на національному фольклорі й ритмодекламаціях; у КНР – поєд-

нання традиційного та сучасного репертуару) і в організації практик: українські програми ранньої допомоги частіше використовують короткі «мікро-цикли» й логоритмічні комплекси в дошкільній, тоді як у КНР ширше розгорнуті міжуніверситетські практики і супервізія на рівні бакалаврату.

Для оновлення змісту українських програм бакалаврату доцільно: (1) закріпити обов'язкові «містки» між співом і мовленням у кожному модулі; (2) зробити SOVT і дозування навантаження стандартом безпеки; (3) уніфікувати портфоліо-індикатори (перцептивні/акустичні/поведінкові) та цифровий супровід; (4) закласти блок адаптації репертуару під вікові/нозологічні особливості; (5) розгорнути партнерства «ЗВО — бази практики — реабілітаційні центри» з регулярними супервізіями. Такі кроки узгоджуються з описаною в статті логікою відтворюваності втручань і підтримують міжкультурний трансфер моделей.

Висновки. Таким чином, інтеграція музикотерапії та вокальної педагогіки у підготовці фахівців спеціальної освіти КНР формує цілісну готовність майбутніх педагогів до використання співу як доказового засобу мовленнєвої корекції. Модульний зміст і міждисциплінарна інтеграція забезпечують перехід від базових умінь до професійної майстерності. Портфоліо-підхід з валідними індикаторами підвищує прозорість оцінювання та рівень самоефективності студентів. Дотримання голосогігієнічних принципів і використання SOVT-технік мінімізує ризики та підтримує стабільність результатів.

Перспективи подальших досліджень. Пріоритетними є: рандомізовані дослідження ефективності окремих вокальних протоколів у різних вікових/нозологічних групах; цифрові інструменти моніторингу мовленнєвих показників; міжкультурна адаптація репертуару; рівнева сертифікація компетентностей студентів.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

- Adriaansen, A., Cloete, E., & de Bodt, M. (2022). Effects of voice therapy in children with vocal fold nodules: A systematic review. *International Journal of Language & Communication Disorders*, 57(5), 1032–1046. <https://doi.org/10.1111/1460-6984.12754>
- Angadi, V., Croake, D., & Stemple, J. (2019). Voice therapy and vocal function exercises: Evidence and application in pediatrics. *Journal of Voice*, 33(4), 572–579.
- Bandura, A. (2012). Social cognitive theory. In P. A. M. Van Lange, A. W. Kruglanski, & E. T. Higgins (Eds.), *Handbook of theories of social psychology* (pp. 349–373). Sage Publications Ltd. <https://doi.org/10.4135/9781446249215.n18>
- Chai, L. (2023). Music therapy and rehabilitation training for children with speech impairment. *MEDS Public Health and Preventive Medicine*, 3(1), 58–65. <https://doi.org/10.23977/phpm.2023.030109>
- Christiner, M., & Reiterer, S. (2013). Song and speech: Examining the link and its implications for language learning. *Frontiers in Psychology*, 4, 803. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00803>
- Gardner, H. (1993). Multiple intelligences: The theory in practice. Basic Books.
- Merrett, D. L., Peretz, I., & Wilson, S. J. (2013). Moderating variables of music training-induced neuroplasticity: a review and discussion. *Frontiers in Psychology*, Volume 4 <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00606>
- Rinta, T. & Welch, G. (2008). Should Singing Activities Be Included in Speech and Voice Therapy for Prepubertal Children? *Journal of Voice*, Volume 22, Issue 1, 100–112 [https://www.jvoice.org/article/S0892-1997\(06\)00101-9/abstract](https://www.jvoice.org/article/S0892-1997(06)00101-9/abstract)
- Titze, I. R. (2006). Voice training and therapy with a semi-occluded vocal tract: Rationale and scientific underpinnings. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 49(2), 448–459. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2006/035\)](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2006/035))
- Сак, Т. В., Прохоренко, Л. І., Соколова, Г. Б., Дмитрієва, М. В., Бабяк, О. О., Баташева, Н. І., & Недозим, І. В. (2018). «Віконечко»: Програма розвитку дітей дошкільного віку із затримкою психічного розвитку від 3 до 7 років (за ред. Л. І. Прохоренко). Київ: Інститут спеціальної педагогіки НАПН України. URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/712591/1/>
- Бондар, В. І., & Синьов, В. М. (ред.). (2021). *Українська спеціальна педагогіка в персоналіях*. Запоріжжя: Вид-во Хортицької національної академії. ISBN 978-966-8157-87-5. URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/725008/1/>
- Інститут спеціальної педагогіки і психології імені М. Ярмаченка НАПН України (ред.). (2024). «Безбар'єрність в освіті осіб з особливими потребами: досвід та інновації»: *Матеріали X Міжнародного конгресу зі спеціальної педагогіки та психології* (24–25 жовтня 2024 р.). Київ: ІСПП НАПН України. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/743070/1/Рібцун_конгрес_2024.pdf

REFERENCES

- Adriaansen, A., Cloete, E., & de Bodt, M. (2022). Effects of voice therapy in children with vocal fold nodules: A systematic review. *International Journal of Language & Communication Disorders*, 57(5), 1032–1046. <https://doi.org/10.1111/1460-6984.12754>
- Angadi, V., Croake, D., & Stemple, J. (2019). Voice therapy and vocal function exercises: Evidence and application in pediatrics. *Journal of Voice*, 33(4), 572–579.
- Bandura, A. (2012). Social cognitive theory. In P. A. M. Van Lange, A. W. Kruglanski, & E. T. Higgins (Eds.), *Handbook of theories of social psychology* (pp. 349–373). Sage Publications Ltd. <https://doi.org/10.4135/9781446249215.n18>
- Chai, L. (2023). Music therapy and rehabilitation training for children with speech impairment. *MEDS Public Health and Preventive Medicine*, 3(1), 58–65. <https://doi.org/10.23977/phpm.2023.030109>
- Christiner, M., & Reiterer, S. (2013). Song and speech: Examining the link and its implications for language learning. *Frontiers in Psychology*, 4, 803. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00803>
- Gardner, H. (1993). *Multiple intelligences: The theory in practice*. Basic Books.
- Merrett, D. L., Peretz, I., & Wilson, S. J. (2013). Moderating variables of music training-induced neuroplasticity: a review and discussion. *Frontiers in Psychology*, Volume 4 <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00606>
- Rinta, T. & Welch, G. (2008). Should Singing Activities Be Included in Speech and Voice Therapy for Prepubertal Children? *Journal of Voice*, Volume 22, Issue 1, 100–112 [https://www.jvoice.org/article/S0892-1997\(06\)00101-9/abstract](https://www.jvoice.org/article/S0892-1997(06)00101-9/abstract)
- Titze, I. R. (2006). Voice training and therapy with a semi-occluded vocal tract: Rationale and scientific underpinnings. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 49(2), 448–459. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2006/035\)](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2006/035))
- Sak, T. V., Prokhorenko, L. I., Sokolova, H. B., Dmitriieva, M. V., Babiak, O. O., Batasheva, N. I., & Nedozyr, I. V. (2018). “Vikonechko”: Prohrama rozvytku ditei doshkilnoho viku iz zatrymkoiu psykichnoho rozvytku vid 3 do 7 rokiv (L. I. Prokhorenko, Ed.) [“Vikonechko”: Development program for preschool children with delayed mental development (ages 3–7)]. Kyiv: Instytut spetsial’noi pedahohiky NAPN Ukrainy. <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/712591/1/>
- Bondar, V. I., & Syniov, V. M. (Eds.). (2021). *Ukrainska spetsialna pedahohika v personaliiakh* [Ukrainian special education in personalia]. Zaporizhzhia: Vyd-vo Khortytskoi natsionalnoi akademii. ISBN 978-966-8157-87-5 <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/725008/1/>
- Instytut spetsialnoi pedahohiky i psykholohii imeni M. Yarmachenka NAPN Ukrainy (Ed.). (2024). “Bezbar’iernist v osviti osib z osoblyvymy potrebamy: dosvid ta innovatsii”: Materialy Kh Mizhnarodnoho konhresu zi spetsialnoi pedahohiky ta psykholohii (24–25 zhovtnia 2024 r.) [“Accessibility in the education of persons with special needs: Experience and innovations”: Proceedings of the 10th International Congress on Special Education and Psychology (24–25 October 2024)]. Kyiv: ISPP NAPN Ukrainy. https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/743070/1/Рібцун_конгрес_2024.pdf

Надійшла до редакції / Received: 17.11.2024
Рекомендовано до друку / Accepted: 05.12.2024

DOI <https://doi.org/10.34142/27091805.2024.5.02.13>

© *Lihua Chai*

Doctoral (PhD) candidate, third (educational and research) level of higher education
H. S. Skovoroda Kharkiv
National Pedagogical University
Kharkiv, Ukraine

email: 1963401285@qq.com

<https://orcid.org/0000-0002-1377-6823>

INTEGRATION OF MUSIC THERAPY AND VOCAL PEDAGOGY IN THE TRAINING OF SPECIAL EDUCATION PROFESSIONALS IN THE PRC

The article is devoted to the integration of music therapy and vocal pedagogy in the training of bachelor-level special education professionals in the PRC as an evidence-based, interdisciplinary model for forming readiness to use singing for speech correction in children with SEN. The logic of the curriculum is revealed (modules from basic vocal-speech skills to integrated mastery), the “bridges” between singing and speech (recitative, declamation, syllables/phonemes, rhythmized tongue-twisters), the ethical and vocal-hygiene framework (including SOVT techniques), as well as multidimensional assessment (perceptual, acoustic, behavioral indicators and the student’s portfolio). The institutional conditions for implementation in the PRC and the model’s transfer potential are emphasized.

Methods and methodology. The methodological basis is interdisciplinarity (speech therapy–music pedagogy–psychology/neurophysiology of voice) and a practice-oriented approach (learning by doing). Content and comparative analysis of educational practices were applied, along with the description of session protocols (SOVT exercises, breathing-resonance techniques, intonation-movement practices) and a portfolio-based assessment approach with validated indicators (clarity/expressiveness, MPT, pitch stability, initiation of phrases, tolerance for error).

Scientific novelty. A holistic structure for integrating music therapy and vocal pedagogy into the training of special education professionals is substantiated as a systemic educational project. The “bridges” between singing and speech are formalized as transfer mechanisms of the corrective effect.

Results. Reproducible session scenarios are summarized that confirm the effectiveness of the integrated model. The block aimed at speech breathing and phonatory stability is built as a sequence of SOVT warm-up (phonation through a straw, lip trills). The strand focused on diction and prosody combines articulatory-phonetic games (“mirror” for lips/tongue/jaw), legato/staccato on syllables, improvisational singing on rhythmic patterns, and the trajectory “reading—recitative—singing” with variation of tempo and dynamics; assessment is carried out using indicators of perceptual clarity, the number of spontaneous initiations, and tolerance for error. It is shown that the modular architecture ensures a consistent transition from basic skills to integrated mastery, while the portfolio approach increases transparency and instructional manageability of results. Institutionally in the PRC, the model is supported by a normative emphasis on aesthetic education, quality assurance mechanisms, and practices (micro-courses, inter-university casework, supervision), which strengthens scalability.

Conclusions. The integration of music therapy and vocal pedagogy in the training of special education professionals in the PRC forms a comprehensive professional readiness to use singing as an evidence-based means of speech correction. The combination of “bridges” between singing and speech, vocal-hygiene standards (SOVT, dosage), practice orientation, and multidimensional assessment ensures safe, stable, and reproducible learning and therapeutic outcomes, as well as a high potential for intercultural transfer of the model.

Keywords: music therapy; vocal pedagogy; singing; speech correction; SOVT; special education; inclusive education; PRC; portfolio-based approach; interdisciplinarity.